

Disse Officerer have i Almindelighed hver Sommer nogle Øvelser her i København og i Københavns Omegn, og der har hidtil fra Krigsbestyrelsens Side været vist stor Velvillie overfor deres Ønsker, hvilket er ganske naturligt, da dette Arbejde udføres frivilligt, altsaa er et i høj Grad demokratisk Forsøg fra disse Officerers Side paa at yde deres Bidrag til Værnet. Men sidste Sommer, da de ogsaa fik en Del Støtte til deres Øvelser, Anvisning paa Skydebaner, Instruktionslærere o. s. v., skete der den Forandring fra tidligere, at man nægtede at give dem det nødvendige Øvelsesapparat de faa Dage, de plejede at have Mandskab til Kommandoføring. Jeg har ikke noget Kendskab til Grunden, hvorfor det skete, men jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister at stille sig saa imødekomende, han kan, ad Aare, og saa paa dette Punkt, saaledes som det tidligere er sket. Det er jo ikke betydningsløst, hvad der her bliver øvet, tværtimod. Og det er sikkert nok, at det at have Lejlighed til Kommandoføring er afgørende for at faa dem samlede og faa dem til frivilligt at møde til Øvelser. Det er det betydningsfuldeste og det sammenknyttende Moment, og derfor maa det grumme nødig borttages fra dem. Jeg erkender, at der kan have været Forhold til Stede i den forløbne Sommer, som kunne have gjort det vanskeligt for Krigsbestyrelsen at imødekomme dem paa dette Punkt, men den deprimerende Virkning, et Afslag eller en Indskrænkning paa dette Omraade øver paa mange af de Folk, der udføre et stort Arbejde Aaret rundt for at holde disse Rammer vedlige, saa at de kunne være tjenlige under vanskelige Forhold, er tilstrækkelig til, at jeg med Glæde henleder den højtærede Forsvarsministers Opmærksomhed paa denne Sag, idet jeg håaber og gaar ud fra, at han ad Aare vil vise samme Imødekommen, som tidligere er vist, naar Omstændighederne i øvrigt tillade det. Det er et Hovedmoment at have gode Kommandoførere, og Kravet om Mandskab kan ikke afvises med en Paastand om, at det i for høj Grad vil hindre Rekrutuddannelsen, thi de 4 Dage, de hidtil have haft Mandskab at føre, og som kunne fordeles paa forskellige Afdelinger, ville ikke i nogen som helst mærkbar Grad kunne genere Rekrutuddannelsen.

Jeg har et andet Punkt, som jeg skal henlede den ærede Forsvarsministers Opmærksomhed paa. Der blev forleden af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe)

gjort opmærksom paa de mærkelige Avancementsforhold, som nu synes at være indførte i Hæren. Det ærede Medlem gik ud fra, at der her gjorde sig Momenter gældende, der ikke ene toge Sigte paa Hærens Tarv. Jeg for mit Vedkommende gaar ubetinget ud fra, at naar Krigsbestyrelsen har forsøgt at indføre denne højest forandrede Forfremmelsesmetode for Stabs-officerers Vedkommende — det er jo kun paa saadanne, det overhovedet er muligt at anvende den —, saa er det sket alene med Hærens Tarv for Øje, fordi Krigsbestyrelsen har troet, at det var den rigtige Vej. Jeg kan ikke godt tænke mig, at noget andet kan ligge til Grund. Jeg tror nok, at man til alle Tider har været tilbøjelig til at mene, at der i Hæren snart var en Klike, der raadede, og snart en anden, hver havde sin Periode, og dette gjaldt ikke alene i Hæren, men ogsaa i Flaaden — i Flaaden maaske endog i nok saa høj Grad, fordi Korpsen er mindre. Sligt kan imidlertid ikke have bevirket, at man er gaaet til dette System — thi selv om man synes, at det er ikke blot galt, men højest forkasteligt, saa har man nu foretaget saa mange Forfremmelser paa denne Maade, at jeg synes, det kan siges, der ligger et ganske bestemt System til Grund. Jeg gaar altsaa ud fra, at man er gaaet over til det, fordi man derved har ment at tjene Hærens Tarv og Månvredygtighed bedst. Jeg kan imidlertid ikke anerkende, at dette bliver Resultatet. Disse voldsomme Springavancementer kunne maaske med Nytte praktiseres uden for stor Vanskelighed og uden for stærk Kritik i Lande med en stor Hær, men fordi de ere anvendelige der, er det ikke givet, at de ogsaa ere anvendelige i en saa lille bitte Hær som vor, hvor en Fejltagelse paa dette Omraade er alt for let gennemskuelig og overskuelig for alle.

Jeg erkender, at der kan være Øjeblikke, hvor det kan være nødvendigt at gaa til et enkelt meget stort Spring. Men det er ikke det, der her er Tale om. Der kan være en enkelt Post, en Kommandopost f. Eks., der er af den Natur, at der kun er meget faa, man kan vælge imellem ved dens Besættelse, og saa er det forstaaeligt, at man gaar til Spring. Det har man ogsaa gjort tidligere, men det er ikke det, der ligger for her. Det, der her ligger for, er, at man har oprettet forskellige Klasser af Valg-Avancementer og gentagende springer Folk over for senere maaske at komme tilbage til dem osv. Tidligere var Forholdet jo det,